

herinde, er vel sådan set at finde et flertal for en sag og få den politiske mening igennem, som man arbejder for.

Det undrer mig nu lidt, at hr. Søren Krarup ikke vil diskutere politisk. Man kan så spørge, hvad i alverden hr. Søren Krarup laver i parlamentet, hvis ikke han vil diskutere politik.

Jeg hører, at hr. Søren Krarup mener, at der gives for mange statsborgerskaber til mennesker, som ikke kan dansk på et tilstrækkelig højt niveau.

Så vil jeg stille hr. Søren Krarup det konkrete spørgsmål: Mener hr. Søren Krarup ikke, at der skal kunne dispenseres fra det her dansk? Jeg står her med en liste over, jeg tror 18 udvalgte sager om folk, som har fået afslag i Indfødsretsudvalget, folk, som har epilepsi, er stærkt hørehæmmede eller er ældre mennesker på 70 år, der har den ene eller den anden lidelse, og som derfor ikke har kunnet modtage den her danskundervisning. Socialdemokratiet vil være parat til at sige af helt humanistiske årsager: De mennesker har boet her i 15, 20, 30 år og søger statsborgerskab. De bør have lov til at få en dispensation på grund af de ting, som jeg nu nævnte.

Mener Dansk Folkeparti ikke, de bør det?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil sige til fru Else Theill Sørensen, at jeg er skuffet over, at hun bruger ordet manipulation om os, der har været så reelle og loyale, også over for hende.

Det er jo ganske enkelt. Vi har indgået en aftale, og jeg erkender, at vi har gjort det på falske betingelser, for vi har ikke været ude på sprogskolerne og sat os ind i, hvor lidt almenprøve 1 betød.

Til vores undskyldning må gælde, at heller ikke integrationsministeren, heller ikke fru Else Theill Sørensen har været derude, ingen vidste det. Vi var de første, der gik derud, fordi det anede os, at der var noget galt, og vi blev klar over, at den aftale, vi havde indgået, på det sproglige område var ganske utilstrækkelig.

Så har vi altså været interesseret i at få skabt en aftale, der er tilstrækkelig, og til den ende har vi allieret os med sprogsagkyndige, der har gjort et glimrende arbejde og har hjulpet os med at finde frem til, at vi skal have en prøve, der svarer til det, der hedder dansk som andetsprog på VUC.

Det svarer til 9. klasse. Enhver dansker, der har gået i skole, har gået der 9 år. Hvis man skal

have dansk indfødsret, skal man kunne læse danske aviser, så man kan stemme til folketingsvalget. Er det urimeligt at stille 9. klasse som et sprogkrav? Er det manipulation? Jeg må indrømme, at jeg ikke havde ventet det af fru Else Theill Sørensen.

Jeg vil sige, når hun så omtaler, at hvis man nu krævede sproglig studentereksamen, om vi så også ville anerkende, at et stort antal fik indfødsret, at jeg ved, at det også har været integrationsministerens argumentation over for os, at vi ville akademisere sprogkravet. Det ved jeg man har sagt i flere sammenhænge, og det er jo en fuldstændig misforståelse. Skulle 9. klasse være en akademisering? Det er det, enhver dansk dreng og pige har skullet gennemgå, så det er efter min mening fuldstændig urimeligt at sige det.

Kl. 12.15

Det er os, der stiller de rimelige krav, og med hensyn til det fremtidige samarbejde synes jeg virkelig, at integrationsministeren skulle gå i sig selv og sige, at skal man have kendskab til dansk historie, kultur og samfundsforhold på 9.-klasses-niveau, skal man også have sprogkundskab på 9.-klasses-niveau. Det andet er meningsløst, og det gør alting til pjat. Jeg ved jo, at integrationsministeren kender Kierkegaard og ved, at man ikke skal acceptere at være et pjat.

Lige til allersidst, inden jeg går ned på grund af den strenge formand, vil jeg sige til integrationsministeren, der nu er genstand for varme frierier fra hr. Kramer Mikkelsen, at hvis integrationsministeren skal ende med at slutte aftale med Socialdemokratiet, så vil a efter 2½ års erfaringer sæje velbekomme.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er glad for, at hr. Søren Krarup anerkender kærligheden i mit spørgsmål, men jeg må jo bare konstatere, at det her jo ikke er et tilfældigt spørgsmål. Det er jo ikke et spørgsmål om flæskepriser eller 5 øre mere i timen, det er med hr. Søren Krarups ord et spørgsmål, der handler om noget af det mest afgørende for det danske folks fremtid og eksistens.

Så vidt jeg kan forstå, kan vi altså konkludere, at man på et område, som handler om noget af det mest afgørende for det danske folks fremtid og eksistens, stemmer imod regeringen, angiveligt fordi man mener, at regeringen har en forkert politik for noget af det mest afgørende for det danske folks fremtid og eksistens og dermed